

ת"ד 5033/07/09 - מדינת ישראל נגד סלמאן טריף

בית משפט השלום לתעבורה בנצרת
ת"ד 5033-07-09 מדינת ישראל נ' טריף
לפני כבוד השופטת מנאל חליחל-דיאב
מדינת ישראל
המאשימה
נגד
סלמאן טריף
הנאשם

24 יוני 2015

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד שגיא בוסנינו

מטעם הנאשם: בעצמו, ע"י ב"כ עו"ד שאדי סרוג'י

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

מתירה לנאשם לחזור בו מכפירתו.

אני מרשיעה את הנאשם על פי הודאתו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום ז' תמוז תשע"ה, 24/06/2015 במעמד הנוכחים.

מנאל חליחל-דיאב, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירה של נהיגה ברשלנות, לפי סעיף 62(2) + 38(2) לפקודת

עמוד 1

התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א- 1961 (להלן: "פקודת התעבורה"), סטייה מקו נסיעה, עבירה לפי תקנה 40(א) לתקנות התעבורה בהקשר עם סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה ונהיגה במהירות בלתי סבירה בניגוד לתקנה 51 לתקנות התעבורה, נהיגה ללא מלווה בניגוד לסעיף 12 א 1 (ב) לפקודת התעבורה.

2. כעולה מכתב האישום, בתאריך 29.11.08 בסביבות השעה 08:30 נהג הנאשם ברכב פרטי, מספר רישוי 10-532-25, בכביש 807 מכיוון כפר מגאר לכיוון כלא צלמון.

3. הנאשם נהג ברשלנות ובקלות ראש ובמהירות בלתי סבירה לתנאי הדרך ובהגיעו לקילומטר מספר 8.9 בכביש הנ"ל, סטה לשמאל והתנגש בסלעים והתהפך, (להלן: "התאונה").

4. כתוצאה מהתאונה נפגע הנאשם בעצמו חבלות של ממש, כמפורט בסעיף 3 לכתב האישום ונגרמו נזקים לרכב ונוסע נוסף נחבל חבלה של ממש חתך במצח.

5. דין ומסקנות:

בהתחשב בעקרון ההלימה, שהוא העיקרון המנחה בענישה (סעיף 40ב לחוק העונשין), יש לבחון קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה, בנסיבותיו ובמידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

שלב ראשון- ריבוי עבירות או עבירה אחת:

הנאשם הורשע במספר עבירות, אולם עיון בעובדות כתב האישום מעלה כי מדובר בעבירות המהוות אירוע אחד, מקרה זה מכונה בתיקון 113 לחוק "ריבוי עבירות" ולגביו נקבע כך בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין:

"הרשיע בית המשפט נאשם במספר עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע".

משכך אמשיך לבחינת השלב השני, במסגרתו אקבע מתחם עונש הולם לאירוע כולו.

שלב שני- קביעת מתחם העונש ההולם:

בעת קביעת מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג לחוק העונשין), יש לבדוק את הערך החברתי שנפגע כתוצאה מהעבירה, את מדיניות הענישה הנהוגה ואת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. ראה פירוט שלבי הבחינה בפסק דינו המפורט של בית המשפט העליון מפי כב' השופט סולברג ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת

ישראל (לא פורסם, ניתן ביום 05.08.13).

א. הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו:

דומני כי אין חולק בדבר החומרה המאפיינת מעשיו של הנאשם. נהיגה ברשלנות, סטייה מנתיב, נהיגה במהירות בלתי סבירה, נהיגה ללא מלווה. כתוצאה ממנה נגרמו לנפגע חבלות של ממש כמפורט בכתב האישום ובוודאי פוגעת בערך החברתי של שמירת הגוף ועל ביטחונו של הנוסעים בדרך למרות שבמקרה שלפנינו החבלות נגרמו לנאשם בעצמו.

תאונות הדרכים גובות מאות הרוגים ואלפי פצועים מדי שנה ועל מערכת המשפט לקחת חלק במלחמת החורמה כנגדן, זאת בדרך של ענישה הולמת.

אין להקל ראש עם התנהגותו הרשלנית של הנאשם, אף אם מדובר בחוסר תשומת לב רגעית, שכן חומרת המעשה נבחנת לא רק לאור מידת רשלנותו, אלא גם לאור תוצאותיה של התאונה.

ב. מדיניות הענישה:

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת, מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים שונים, פסילה בפועל, נעה מדיניות הענישה בין 3 חודשים ועד 15 חודשים.

בעפ"ת 22039-03-13 בית משפט מחוזי נצרת מדינת ישראל נ' אופיר אבוטבול בית המשפט טיל על נאשם חודשיים פסילה על תנאי למשך שנתיים ללא עונש של פסילה בפועל.

בעפ"ת 24645-03-13 מדינת ישראל נ' מתיאס נדר המדינה קיבלה המלצת בית המשפט והסכימה להטיל על הנאשם פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך שנתיים ללא עונש של פסילה בפועל.

כמו כן הנפגע השני מהתאונה הוגש נגדו אותו כתב האישום ובמסגרת הסדר טעון הוטלו עליו פסילה בפועל למשך 6 חודשים, פסילה על תנאי 5 חודשים למשך שנתיים וקנס 1,000 ₪.

ג. הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט לחוק העונשין):

בשלב זה אין מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם, אולם על מתחם הענישה להיות מותאם באופן ספציפי לנסיבות ביצועה של העבירה ולמידת אשמתו של הנאשם. ראה לעניין זה דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 1323/13 רך חסן ואח' נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, ניתן ביום 05.06.13) (להלן פרשת חסן):

"בשלב זה איננו מתחשבים בנסיבותיו האישיות של הנאשם, היינו נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (ראו סעיף 40א), דוגמת נסיבות חייו של הנאשם, הפגיעה שתיגרם לו ולמשפחתו כתוצאה מהעונש, מאמציו לחזור למוטב ועברו הפלילי או היעדרו. אולם אין בכך כדי לגרוע מהצביון האינדיבידואלי שהעניק המחוקק לשלב עיצוב המתחם, אשר בא לידי ביטוי בהוראה להתחשב בסוג העבירה בנסיבות המסוימות שבהן היא בוצעה (למשל: קיומו של תכנון מוקדם, נזק בכוח ובפועל, מידת אכזריות כלפי הקורבן וכו'), ותוך התייחסות למידת האשם של הנאשם המסוים שלפנינו (למשל: הסיבות שהובילוהו לבצע את העבירה, חלקו היחסי בביצועה, יכולתו להימנע מהמעשה, מצוקתו הנפשית עקב התעללות מצד קורבן העבירה וכו')".

בענייננו, לאחר ששקלתי ובחנתי נסיבותיה של התאונה, מצאתי כי רכיב הרשלנות הטמון בנהיגתו של הנאשם אשר הביא להתרחשות התאונה, לא היה ברף הגבוה ביותר, הגם שהתוצאה קשה. המדובר ברשלנות וחוסר תשומת לב רגעית אשר גרמו לתאונה. הנאשם סטה מכיוון נסיעתו, לא שם לב ליבו לדרך. רשלנותו של הנאשם נמצאת לעניות דעתי, במדרג הבינוני.

6. אציין כי אין זה מן הנמנע כלל, שלאותה עבירה יהיו כמה מתחמי ענישה שונים הנגזרים מן הנסיבות הספציפיות שבהן נעברה. אולם גם זאת יש לעשות במידה, כדבריו של כב' השופט ג'ובראן בע"פ 7655/12 פייסל נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (לא פורסם ניתן ביום 4.4.2013):

"כמוסכם על הכל, נקודת המוצא לבחינת העונש ההולם דבר עבירה הוא בקביעת מתחם הענישה הראוי לעבירה בנסיבותיה (ובכללן מידת האשם של מבצע העבירה). ברי, כי אין משמעות הדבר שבכל מקרה ומקרה 'יומצא הגלגל מחדש', וייקבע מתחם ענישה המותאם לנסיבות הספציפיות של ההליך. קביעה שכזאת הייתה מרוקנת מתוכן את סעיף החוק והיא נוגדת את תכליתו. מאידך, אין לקבוע מתחם ענישה כללי, הכולל קשת רחבה מאוד של מעשים אפשריים..."

7. סיכום מתחם העונש ההולם:

אקדים ואומר, כי בקביעת מתחם העונש ההולם, יש לקחת בחשבון מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות דומות, אולם אין המדובר כאמור בשיקול יחידי בקביעת מתחם הענישה ומדברי ההסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 92) (הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה), התשס"ו-2006, ה"ח הממשלה 241, 447) ניתן ללמוד כי:

"ככל שהמדיניות הנוהגת משקפת את עיקרון ההלימות היא מהווה אינדיקציה לקביעת העונש ההולם ואילו כאשר יש פער בינה לבין המדיניות הראויה, תועדף המדיניות הראויה"

וראה לעניין זה גם דבריה של כב' השופטת ע' ארבל בפרשת חסן ולפיהם:

"אין לטעות ולזהות בין מתחם העונש ההולם לבין טווח הענישה הנהוג. מדובר ב"יצורים" שונים. מתחם העונש ההולם מגלם, כאמור, הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים, כאשר מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה הנדונה הוא רק אחד מהם. טווח הענישה הנהוג בפסיקה, לעומת זאת, הוא נתון אמפירי-עובדתי, המורכב מהעונשים המקובלים בגין עבירה מסוימת בדין הנהוג".

יוער כי מדיניות הענישה הנוהגת אף כוללת בתוכה מקרים חריגים, הן לקולא והן לחומרא אשר כיום לא יכנסו לגדרי מתחם העונש הראוי ויוחרגו במידת הצורך בהתאם לקבוע בחוק.

בענייננו, נראה כי מתחם הענישה ההולם, נחזה להיות בין מאסר על תנאי, באשר לרכיב פסילת רישיון הנהיגה בפועל, נע מתחם הענישה בין 3 חודשים פסילה בפועל ועד 15 חודשים, מתחם הקנס הינו בין 1,000 ₪ ל- 3,000 ₪.

שלב שלישי- גזירת העונש:

על פי סעיף 40 לחוק העונשין, נסיבותיו האישיות של הנאשם, שאינן קשורות בביצוע העבירה, מוצאות ביטוי בעת קביעת עונשו בתוך מתחם הענישה שנקבע לעיל. אתחשב בעובדה כי הנאשם הודה בעובדות כתב האישום, עברו הפלילי נקי ואף עברו התעבורתי אינו מכביד.

מאז ביצוע העבירות לפני כ-8 שנים לא נרשמו לחובתו של הנאשם הרשעות נוספות. הנאשם נוהג משנת 2008 ואין לחובתו הרשעות כלל. הנאשם נטל אחריות על מעשיו. הבין השלכות מעשיו.

התחשבתי בנסיבותיו של הנאשם שקיבל את עונשו מהשמיים, אושפז לתקופה ארוכה מאוד, מצבו הרפואי עדיין קשה היום, התחשבתי בנסיבותיו האישיות של הנאשם, העובדה כי הוא התחתן ומצבו הכלכלי קשה. חי מקצבת הבטחת הכנה ובעבודה כי העבירה בוצעה בשנת 2008 עברו מאז כ-8 שנים.

גזירת הדין בעבירות מסוג זה מלאכה קשה היא, כאשר מדובר בנאשם שכלל הינו אישיות נורמטיבית, אשר ביצע עבירה של גרימת תאונת דרכים שתוצאותיה חמורות, כאשר הוא בוודאי שלא חפץ בתוצאות אלה, הוא

שילם את המחיר כתוצאה מהתרחשות התאונה, הוא סובל עד היום.

בנסיבות התיק שבפניי, לאור רשלנותו הרגעית של הנאשם הנמצאת ברף הבינוני, אולם בהתחשב בתוצאותיה החמורות של התאונה, לאחר ששקלתי אף נסיבותיו האישיות כאמור של הנאשם, מצאתי כי עונשו של הנאשם ראוי שיהיה בתוך מתחם הענישה, ראוי שיהיה ברף התחתון שלו.

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

8 אני פוסלת את הנאשם מלקבל ולהחזיק ברישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים.

נוכח הצהרת הנאשם, מרוץ הפסילה יחל מהיום, במצטבר לכל פסילה אחרת.

9. אני מטילה על הנאשם פסילה על תנאי של 4 חודשים למשך שנתיים.

10. אני מטילה על הנאשם קנס בסך 800 ₪ או 8 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב-8 תשלומים שווים ורצופים, תשלום ראשון ב 20.8.15 ובכל 20 לחודש לאחרייו.

במידה והופקדו כספים במסגרת תיק זה, יש לקזזם עם הקנס ואת היתרה, באם קיימת, יש להשיב לנאשם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום ז' תמוז תשע"ה, 24/06/2015 במעמד הנוכחים.

מנאל חליחל-דיאב , שופטת